

Rigsdagstidende.

1852.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 229.

Tredie Session.

66de Møde.

Tirsdagen den 27de Januar.

(Forts.)

Grundtvig: Den sidste Taler anmærkede, at det foreliggende Spørgsmaal kun var det, om Folkethinget vilde eller ikke vilde bevillige de Summer, som efter Prøvelse findes nødvendige til at fortsætte Landets Styrelse og til at svare til Statens Forpligtelser, og deri havde han jo fuldkommen Ret; men dersom han tillige meente, hvad der maatte synes at ligge deri, at et Folkething ikke ved Bevillingen af Landets Pengemidler skulde bryde sig om, enten der stod et Ministerium lige overfor det, som havde og kunde have Folkets og Rigsdagens Tillid eller ikke, saa tager han efter min Overbeviisning mærkelig fejl; thi det er jo ganske aabenbart, at, før man med Forstand kan bevillige Midler, maa man dog vide Noget om, i hvilke Hænder disse Midler lægges, og jeg maa altså under en Ministerkrisis, som den, det jo er en vitterlig Sag, at der bestaaer, dersom ellers Noget om Ministeriet er vitterligt, kalde det ufornuftigt af et Thing eller et Parlament at gjøre en sliq Bevilling, da det jo under saadanne Omstændigheder maa ansees for aldeles uvist, hvorledes den Bestyrelse kunde blive, som vilde times Landet, og det jo dog netop er ved sliqe Bevillinger, at ethvert Parlament eller Folkeraad har sin lovlige Indflydelse paa Beskaffenheden af det Ministerium, der skal føre Styrelsen. Da det nu endelig, efter min Overbeviisning, er Tilfældet, at Rimeligheden — da vi jo ikke kunne tale om Andet end Rimeligheder — for, at vi, naar det nuværende Ministerium bliver opløst, hvis det ikke allerede er opløst, skulde faae et Ministerium, som Rigsdagen kunde forsvare, og som Folket vilde lade sig bevæge til at have Tillid til, for mine Dine

ikke er tilstede, gjorde jeg — for alligevel under disse Omstændigheder at undgaae, hvad man jo meget skal undgaae under hvilke som helst Omstændigheder, nemlig at nægte Bevillingen af de fornødne Pengemidler — baade ved Finantslovens første Behandling og igaar, foran den sidste Behandling, et Forslag, hvorefter Thinget ikke havde nægtet nogen Bevilling, som hørte til Styrelsens Fortsættelse og til Opfyldelsen af Rigets Forpligtelser, men kun, hvad jeg ansaae for at være dets ligefremme Pligt, havde opsat Bevillingen saalænge, til det saae, der stod et Ministerium, som man turde have Haab om baade for det Første kunde staae og for det Andet ogsaa kunde erhverve Folkets og Rigsdagens Tillid. Der blev mig svaret igaar, da jeg gjorde et saadant Forslag til paa den lempeligste og, som mig syntes, ogsaa den forstandigste Maade at opfylde den Forpligtelse, som jeg fandt paahvilende mig og hele Folkethinget, at man hellere burde opsætte at udtale sine Betænkkeligheder, indtil man baade vidste, der var et Ministerium, og kjendte til dets Sammensætning. Dersom derved nu ikke forstodes, at Vedkommende havde det Haab, endnu inden idag at kjende dette Ministerium, og da at kunne bedømme, hvorvidt de kunde have Tillid til det eller ei, saa maa jo Meningen vel have været, at vi skulde opsætte Betænkkelighederne, indtil vi havde givet Bevillingen, eller at vi skulde opsætte dem, indtil vore Dtringer i denne Henseende, om vi saa end fandtes samlede, dog ikke mere kunde have videre Birkning eller Indflydelse (Hør!). Nu vel! Saalidt som jeg nogensinde ellers vilde stemme mod Bevillingen af de almindelige Midler, som høre til Styrelsens Gavn og til Opfyldelsen af Statens Forpligtelser, saa er det mig dog aldeles umuligt under nærværende Omstændigheder at stemme for denne Bevilling,